

Scénář k rozhlasové reportáži

Františka Vlčková, rozená Chalupná, se narodila v Praze v roce 1934. Maminku a její tři sestry, otec opustil, když byl Františce necelý rok a maminka je vychovala sama.

„Moje maminka neměla pravou ruku, takhle pod loket a byla strašně šikovná. Přišla o ni, když jí bylo 15 let. Všechno se naučila a čtyři dcery vychovala dobře.“

Františčinu přání stát se paní učitelkou se nesplnilo. Dle úředního rozhodnutí nastoupila k vyučení v oboru elektromechanik do ČKD Kolbenka v Praze Vysočanech. Ze zdravotních důvodů musela změnit obor, a i přes dlouhé dojíždění zde nakonec pracovala jako sekretářka.

Vraťme se do dětství a dospívání Františky konkrétně do Masarykovy měšťanské školy v roce 1944.

„Představte si přijdu už na tu krásnou ruzyňskou školu úplně nadšená jsem z ní byla a už tam Němci odklízeli židle, stolky a my jsme tu zkoušku absolvovali ve stoje. Říkala jsem a kam budu chodit do té školy, když tady nebude žádný nábytek? No už jí zabrali Němci a rozstrkali nás po hospodách.“

I přes obtížný začátek studia v době konce války, kdy se učili i ve vymrzlé hospodě na Bílé Hoře a neustále hrozící nálety s bombardováním, jejich dětský svět nic nekazilo.

„Byly tam takhle dlouhatánský lavice, staříčkový. Kde to vyhrabali sud' Bůh. Někde z kostela asi. Ted' jsme tam všichni seděli, zachumlaný, topení nebylo, zima byla. A ted'ka prostě už začaly nálety.“

„Tak nás z té školy pustily domů, domů, do Zličína. A říkala paní učitelka: Děti, kdyby náhodou to začlo bombardovat, tak se stočte do klubíčka někde u domu nebo pod stromem.“

„Štrádovaly jsme domů. Měly jsme z toho legrandu, no.“

Zážitek byla i podpora sirotka Jiřího Pitína, který přežil vyhlazení Lidic. Ruzyňská škola mu pomáhala nejen materiálně, ale děvčata mu i nahrazovala sestru, o kterou přišel ve vyhlazovacím táboře v polském Chelmně.

„Ale vím, že k nám Jiřík chodil do třídy. Zvali jsme si ho, když měl narozeniny, upekli jsme mu dort, upletli jsme mu svetr, koupili jsme mu potom tašku do školy.“

Paní Františka Vlčková dnes bydlí na Zličíně v domě s pečovatelskou službou. Společnost jí zde dělá spolužačka z její oblíbené školy Vlasta Sládková.

Nedávno spolu navštívily dnešní ruzyňskou školu, na kterou tak rády vzpomínají. Jirku Pitína po letech vyhledaly a navštěvují se dodnes.